

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמיד, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת ואתחנן, תשפ"ו

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 8:07	Minneapolis, MN - 8:30
Brooklyn, NY - 8:00	Miami, FL - 7:53
Chicago, IL - 7:56	Monsey, NY - 8:02
Houston, Texas - 8:01	Montreal, Quebec - 8:13
Johannesburg, S. Africa - 5:19	Passaic, NJ - 8:02
Lakewood/Deal, NJ - 8:00	Toronto, Ontario - 8:31
London, UK - 8:45	Yerushalayim - 7:05
Los Angeles, CA - 7:41	Zurich, Switzerland - 8:51

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

וכתבתם על מזוזות ביתך

ע' מנחות ל"ג ע"א וקשרתם וכתבתם מה קשירה בגובה אף כתיבה בגובה, ומכאן דין שליש העליון. וע' רש"י קשירה בגובה על הראש, אבל לכא' פשטא דקרא וקשרתם לאות על ידך. וכ"כ ס"פ מ"ו ה"ב לענין טפח עליון. (וכנראה דרש"י סמך על גמ' לקמן מנחות ל"ז ע"ב דיליף תש"י מתש"ר מה תש"ר בגובה אף תש"י בגובה, והיינו על קבורת שהוא גבוה שביד שהוא שליש עליון של חלקי הזרוע, וזה כוונתו גם בדף ל"ג).

וע' מהרש"ם ח"ג ר"ט וכן ארץ צבי ח"ב עמ' ש"מ וכן זבחי צדק תנינא סי' ז', שפי' מה קשירה בגובה היינו תש"י בגובה הגוף כנגד הלב שהוא שליש, ומכאן דין שליש העליון. ולפי רש"י צ"ל דין שליש הוא סברא מאחר דבעי בגובה.

ואמרו בירושלמי ששער גבוה מאד נותן בגובה הכתף, וכתבו כי כל הדין לפי רש"י שיהא בגובה וזה חשיב גובה. וע' ארץ צבי סי' צ'. ולפי מהרש"ם ועוד דבעי דוקא שליש כתפלין, ע' מנחת פתים כיון דיליף כמו תש"י דבעי על הכתף א"כ לעולם אינו גבוה מהכתף.

ונראה טעם השייכות לים סוף עפ"י ילקוט שאמרו והמים להם חומה מימין בזכות תורה מימיו, ושמאל עתידין תפלין וכו'.

וע' שו"ע סעיף ב' מהרמב"ם בתחלת שליש העליון ואם קבע למעלה מזה כשרה, וע' נקודות הכסף בשם הרא"ש דאין בזה אפילו מצוה לכתחלה,

וע' נקוה"כ הנ"ל שהק' על הרמב"ם דלכא' קשירה בגובה ולכן למטה משליש עליון פסול, אבל מהיכי יתני יהא דוקא בתחתית שליש עליון. אך לפי הנ"ל בשם כס"מ ובשם מהרש"ם דכוונת הגמ' מה קשירה בגובה היינו תש"י נגד הלב שהוא שליש עליון, וא"כ מוכן דברי הרמב"ם. ונמצא מח' רמב"ם ורא"ש תולה במח' כס"מ ורש"י בכוונת הגמ'.

כמונה מעות

מזן ראש הישיבה הגאון הרב נתן צבי פינקל זצלה"ה היה מספר על תפילתו של מרן רה"י הגאון החסיד הרב אליעזר יהודה פינקל זצלה"ה, שהייתה במתינות ונעימות כמונה מעות.

סיפר מרן הגרנ"צ ששמע מהגר"ר יוסף שטרן, ר"מ בישיבת תורה אור, שבשעתו הוא היה כמונה על חלוקת המלגות החדשיות של האברכים בישיבת מיר. הוא היה מקבל לידיו בכל ראש חודש ערימת שטרות של עשר לירות על מנת לחלק את המלגה לאברכי הישיבה. פעם שאל אותו מרן רה"י הגר"י פינקל זצ"ל: "איך זה שאתה סופר את השטרות במהירות כה רבה, ואילו את תפילתך אתה מתפלל לאט 'כמונה מעות'?" מרן רה"י זצ"ל לא המתין לתשובתו ונעה בעצמו: "בתפילה - לכל מילה ומילה יש משמעות אחרת, לכן אתה מונה את מילותיה

קרב אתה ושמע את כל אשר יאמר ה' אלקינו ואת דבר אלני וגו' (ה, כד)

בני ישראל בקשו לשמוע את התורה מפי משה ולא מפי הקב"ה. אמנם משה רבינו התנגד לכך, אך הקב"ה קיבל את בקשתם ואמר "הטיבו כל אשר דיברו". הרי שהגיע משה לכוז דרגה שכששומעים את התורה ממנו נחשב כשומעים מפי הגבורה. ולא זו בלבד, אלא שהתורה נקראה על שמו כמש"כ "זכרו תורת משה עבדי".

כיצד זכה משה למעלה זו? אמרו חז"ל (ילקוט מלאכי ג) "מפני שמסר נפשו עליה, שנאמר 'ויהי שם עם ה' ארבעים יום' וכן כתוב 'ואשב בהר ארבעים יום', ולפי שנתן נפשו על התורה נקראה על שמו. ע"י מסייג זה שתקרא על שמו וכאילו הוא מצוה אותה, כמש"כ "תורה צויה לנו משה".

ואע"פ שהיה משה במדרגה עליונה זו אמר "אתה החילות להראות את עבדך" וגו', והיינו שהרגיש שעדיין עומד הוא בהתחלה, כנער שמתחיל ללמוד א"ב. זו הנצחיות של התורה, שאין לה ראשית ואין לה סוף, ואפ"י משה רבינו שנקראת התורה על שמו והוא המלמד ליהודים, עדיין הוא גם הלומד והמקבל ועדיין כעומד בתחילתה.

זה הפירוש בדברי חז"ל "חנוך לנער עפ"י דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה", והיינו ש"קטן היודע לדבר אביו מלמדו תורה, מאי תורה? תורה צויה לנו משה" וגו' (סוכה מב). זה מה שאנו מחדירים בתינוקות, שהתורה היא נצחית, ואותה תורה שלומד הקטן לומד גם הזקן שחוזר עליה שוב ושוב, כמשה רבינו שאע"פ שנקראת התורה על שמו עדיין הרגיש שנמצא בתחילתה.

מרן הסבא מסבבדוקא זצלה"ה

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו ברצון במייל
bishvillehalacha@themir.org

סוד התפילה - ההכרה בטובתו

היתה גדולה כ"כ עד שאמר 'האשה אשר נתתה עמדי', דהיינו שע"י כפיית הטובה הטובה עצמה שהיא האשה נהפכה לרעה.

הדברים מבהילים עד כדי כך שאמרו חז"ל (מדרש תנחומא שמות ה) 'כל הכופר בטובתו של חברו לבסוף כופר בטובתו של מקום'. בפרעה כתיב 'אשר לא ידע את יוסף', ולבסוף אמר פרעה 'מי ה' אשר אשמע בקולו'. והיינו משום שהמידה והתכונה של כפיית הטובה אחת היא, שהטובה קיימת והוא כופה ומכסה עליה בשביל שלא יכיר בה. א"כ פשוט הוא שכשכופר ואינו מכיר בטובת חברו, לבסוף גם לא יכיר בטובת המקום.

וכשם שכפוי טובה היינו שאינו מכיר ואינו רואה, כאשר האדם מכיר טובה המשמעות היא שמגלה הוא ומגדיל את טובתו של חברו. וכמו שמצינו במצות הבאת הביכורים שנאמר 'ואמרת אליו' ופרש"י: שאינך כפוי טובה. 'וענית ואמרת' - לשון הרמת קול. דהיינו שצריך לעשות עסק גדול ממצווה זו. ומבואר במשנה (בכורים פ"ג) שלא רק המביא בעצמו מחוייב במצוה זו אלא כולם, שכשהגיעו קרוב לירושלים כל אחד ואחד, ואפי' בעלי אומניות בעבודתם, היו יוצאים לקראתם להשתתף בשמחה זו. (למרות שבכל מצוות כיבוד אין בעלי אומניות רשאים לעמוד בשעה שעוסקים במלאכתם, כדי שלא יתבטלו ממלאכתם). אשר לכאורה צריך לבאר, דהיכן מצאנו עוד מצוה שהתורה ציוותה לעשות עסק כזה, אלא דהכוונה בזה היא שכך הוא מקיים בפועל את האמירה 'איני כפוי טובה' ע"י שהוא מכיר טובה.

התפילה - הכרה בטובתו של מקום

הנה בבריאת העולם נאמר 'ויאמר אלוקים תוצא הארץ דשא עשב' וגו', ולהלן (שם פ"ב פסוק ה) כתוב 'וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וגו' כי לא המטיר ה' וגו' ואדם אין לעבוד את האדמה'. וברש"י: ולא יצאו על פתח הקרקע וכו', ולמה, כי לא המטיר - לפי שאדם אין לעבוד את האדמה ואין מכיר בטובתו של גשמים, וכשבא אדם ידע שהם צורך לעולם, התפלל עליהם וירדו גשמים וצמחו האילנות והדשאים. מבואר ברש"י שביסוד הבריאה ובעצם מעשה בראשית יש את ה'אדם אין' להכיר בטובתו של גשמים, 'ולהתפלל עליהם'. והשלמת היצירה של היום השלישי לבריאה היתה ע"י תפילה, דהיינו מה שהאדם התפלל עליהם ביום השישי, ולולי התפילה לא היתה הבריאה נשלמת ביום זה.

נמצא שהתפילה אינה רק היכי תימצא לעת צרה וכדו' שמועילה

איתא בחז"ל (ע"ז ה): ת"ר 'מי יתן והיה לבבם זה להם' (דברים ה), אמר להן משה לישראל כפויי טובה בני כפויי טובה, בשעה שאמר הקב"ה לישראל מי יתן והיה לבבם זה להם, היה להם לומר תן אתה. ופרש"י כפויי טובה, אינן מכירין להחזיק טובה לבעלים.

ובהמשך הגמ' (שם): כפויי טובה, דכתיב 'ונפשנו קצה בלחם הקלוקל'. וברש"י: קל הוא המן שהיה נבלע באברים, והיא טובה גדולה להם, והם קראוהו קלוקל. בני כפויי טובה דכתיב 'האשה אשר נתתה עמדי' וגו'. וברש"י: לשון גנאי הוא, שתולה הקלקלה במתנתו של מקום, והוא עשאה לו לעזר.

מכסה טובתו של חברו

'כפוי טובה' משמעותו שהאדם אשר הוא כפוי טובה אינו 'מכיר' בטובתו של חברו. ואין הכוונה שאינו מודע כלל להטבה שהיטיב עמו, אלא שיודע הוא שחברו היטיב עמו, אך הוא אינו רוצה להכיר בה.

כפוי - מלשון כופה, וכמו שמצינו לשון זה בדין מצא חמץ בפסח 'כופה' עליו את הכלי, שאף לאחר כפיית הכלי עדיין החמץ קיים, אלא שע"י כפיית הכלי עליו הרי החמץ כמי שאינו כאן, אף שבפועל הוא קיים. זהו גם הביאור במה שאמרו כפוי טובה, דזה וודאי שטובת חברו קיימת במהותה כאן, אך הוא בכפייתו אינו מכיר בה, וכביכול מכסה אותה כדי שלא יוכל לראותה.

לכאורה בדברי הגמ' הנ"ל מבואר עוד, שכפוי טובה אין הכוונה רק שאינו מכיר בטובתו של חברו, אלא שע"י הכפייה כביכול לוקח הוא את עצם ההטבה והופכה לרעה. וזה מה שמצינו במן, שהיה בדרגה הגבוהה ביותר של ההטבה, שאכלו בני"י את המן ארבעים שנה במדבר, והיה נבלע באיברים וכו', וכלל ישראל לא רק שלא הכירו בהטבה זו, אלא אמרו 'ונפשנו קצה בלחם הקלוקל' (במדבר כ"א ה), והיינו שעל ידי שכביכול כופין את הכלי על ההטבה שבמן, שוב אין מכירים כלל בטובה, עד כדי כך שהטובה עצמה נהפכת לרעה. וברש"י שם כתב "עתידי המן הזה שיתפח במעינו, כלום יש ילוד אשה שמכניס ואינו מוציא" ע"כ.

סופו שכופר בטובתו של מקום

וכן באדם הראשון, שהקב"ה ברא את האשה להיות לו 'עזר כנגדו', ואדם לא רק שלא הכיר בהטבה זו, אלא שכפיית הטובה

זו בעצם הדרך להתקרב לה' ע"י התפילה, וזהו יסוד מיסודי היצירה וההתהוות של כלל ישראל, שיתפללו וע"י התפילה יקבלו מאתו יתברך.

והנה בפרשת שמות שלא רצה משה ללכת אל פרעה, ואמר להקב"ה 'לא איש דברים אנכי וגו' כי כבד פה וכבד לשון אנכי'. עד שאמר לו הקב"ה שיקח אתו את אהרן אחיו 'והוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלוקים'. והדברים צריכים ביאור לכאן, שאם באמת בשביל גאולת כלל ישראל היה צריך שמשה ידבר אל פרעה, א"כ למה לא רפאו ה' שלא יהיה כבד פה ויוכל ללכת לבדו?

וביאר הרמב"ן (שם ד, י) 'והנה משה מרוב חפצו שלא ילך לא התפלל לפניו יתברך שיסיר כבודת פיו, וכו' והקב"ה כיון שלא התפלל לא רצה לרפאותו'. הרי דנתחדש בדברי הרמב"ן עוד תוספת עומק בענין התפילה. שבאמת אם היה משה מבקש שיסיר ממנו כבודת פיו בשביל שיוכל ללכת ולהושיע את בני"ש זה היה רצונו יתברך, היה מיד מתרפא. אך משום שלא ביקש לא רצה הקב"ה לרפאותו. והיינו שאם לא מתפללים ולא מבקשים, אפילו שבעצם צריכים ואף ראויים לקבל, או אפילו יותר מזה שאף לכלל ישראל כולו יש צורך בדבר זה, מ"מ אם לא מתפללים ומבקשים, לא מקבלים.

בעמדנו לפניו יתברך בתפילה, חובתינו לפעול ולהרגיש בתפילה ולבקש, ולהכיר בטובת השי"ת. עצם המציאות של בקשה ותפילה להשי"ת אי"ז רק הכרה בטובתו, אלא זוהי בעצם המלכת השי"ת עלינו, שהרי המלך מלכו של עולם נמצא כאן, וגם לולי בקשתנו ידוע לפניו כל צרכנו, אלא שהוא מבקש את קרבתנו אליו ע"י התפילה, וזהו הביאור 'ברומו של עולם' כמבואר.

להגן ולהציל, אלא להיפך, התפילה היא חלק מתוך עצם היצירה, שהבריאה עצמה אינה יכולה להשלים את עצמה אלא ע"י תפילת האדם, וגזירת הקב"ה היתה שיצירת העולם תושלם ע"י תפילת האדם, וכביכול נעשה הוא חלק מעצם יצירת העולם. וזו כוחה של תפילה, כמבואר בברכות (דף ע"ב) שהיא מהדברים העומדים ברומו של עולם, ברום העולם-היינו 'עם פירט די וועלט'.

מכיר בטובתו משמעותו להכיר טובה להקב"ה, הכוונה בזה היא שיכיר יראה וירגיש בחוש שהכל ממנו יתברך. כשהאדם הכיר בטובתו, התפלל עליהם. והיינו שהתוצאה והביטוי של ההכרה היא ע"י שיתחבר ויתקשר אליו בתפילה, וכשמתפלל לה' זה הוא הקשר והדרך שמקשרת את האדם אליו יתברך.

בקש ממנו כדי שיוכל לתת לך

'קרב ה' לכל קוראיו' (תהילים קמ"ה י"ח) - 'קוראיו' היינו ע"י התפילה, שעל ידי התפילה מתקרב הוא להשי"ת. ומטרת התפילה אינה חלילה להודיע לו את חסרונו או את צרכינו, דבואי הבורא ית' מכיר ויודע כל דבר גם ללא התפילה. אלא הביאור בזה הוא שבאמת כל ענין התפילה הוא לבקש, וע"י הבקשה להתקרב להקב"ה, וזו היא המטרה העיקרית. וע"י שיבקש, שזהו כמבואר ההכרה בטובתו של מקום והדרך להתקשר אליו, אז יענהו השי"ת לתת לו את צרכיו, וזהו בעצם כל מטרת התפילה, לבקש, בכדי שיוכל לתת.

וזהו הביאור במה שאמרו חז"ל שהקב"ה מתאווה לתפילתם של צדיקים, שמהותה של התפילה ויסודה הוא הכרה בכבוד המקום והשלמת הבריאה. וכמו שביארו חז"ל שהאימהות עקרות היו, משום שזה היה רצונו יתברך כדי שיתפללו, ותפילתם תהא הכרה בטובת המקום ית', וכמו שנתבאר,

The True Purpose of Tefillah

Maran Rosh Hayeshiva HaGaon Harav Nosson Tzvi Finkel zt"l

Regarding the first word in the parashah, ואתחנן, Rashi notes that the term חנן, imploring, always denotes asking for a free gift. Although tzaddikim could base their requests on their merits, they ask Hashem only for a gift.

Chazal teach that Moshe Rabbeinu offered 515 prayers to be allowed to enter Eretz Yisrael, as alluded to by the gematria of the word ואתחנן, which is 515 (Devarim Rabbah 11:10). Despite his relentless tefillah, his request was denied. But had he offered one more tefillah, it would have been granted, which is why Hashem commanded him, רב לך אל תוסף דבר אלי עוד, בדבר הזה, It is too much for you! Do not continue to speak to Me further about this matter (Devarim 3:26).

Rashi derives from ואתחנן that although no one possessed greater zechusim than Moshe Rabbeinu, he approached Hashem as a pauper pleading for undeserved kindness rather than relying on his merits.

The Sfas Emes (Va'eschanan 5646) questions how Moshe serves as the paradigm for all tzaddikim if his request was not granted. Perhaps had he asked to enter Eretz Yisrael due to his merits, the request would have been granted! Shouldn't all tzaddikim take the very opposite lesson from this episode and ask that their requests be answered because of their merits?

R' Chaim Kamil explains that Moshe's primary objective was not simply to gain entry into Eretz Yisrael. His deepest aspiration was to achieve kirvas Elokim, which is best reached when a person beseeches Hashem for a matnas chinam. Certainly, he longed for Hashem to grant his request, but even more, he longed for the closeness to Hashem that sincere tefillah creates.

Rashi is teaching that this is the perspective of every tzaddik. While he naturally desires that his tefillos be answered, his greatest yearning is to stand before Hashem with complete dependence, recognizing that everything comes solely from His kindness, because that is the vehicle through which we attain kirvas Elokim.

This idea is illustrated by a story in the Gemara (Taanis 23b) about R' Yitzchak bar Elyashiv, whose talmidim asked him to daven that they be granted wisdom. "I once had it, and I banished it," he replied. He was saying, Rashi explains, that there was a time when whatever he prayed for was immediately granted, but he no longer possessed that gift.

The mefarshim note that R' Yitzchak bar Elyashiv "banished it," meaning that he willingly relinquished this extraordinary power. Why would he do that? Moreover, his talmidim sought wisdom in Torah, surely a worthy request — why wouldn't he have retained that power for at least such sincere desires?

The answer is that the essence of tefillah is not the fulfillment of one's requests, but the closeness to Hashem attained through heartfelt supplication. If every prayer is answered instantly, a person may lose the sense of helpless dependence that gives tefillah its depth. R' Yitzchak therefore preferred to return to the experience of standing before Hashem as a pauper pleading for kindness rather than possess the ability to secure immediate results. Even the power to perform spiritual wonders, such as securing wisdom for his talmidim, is of little value if it comes at the expense of deeper kirvas Hashem.

A few pesukim into the parashah, the Torah states: כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקינו בכל, קוראינו אליו, For what great nation has a God Who is close to it, as is Hashem our God whenever we call to Him? (Devarim 4:7).

Onkelos interprets this to mean that Hashem is close to accept the prayers of Klal Yisrael whenever they call upon Him.

Can we honestly say that we feel this way? Every Jew has experienced times when he prayed sincerely and his request was not fulfilled. Indeed, Chazal teach that every Jew undergoes periods of hester panim, when he cries out to Hashem but receives no apparent answer (Chagigah 5a).

The answer is that the passuk does not promise that every request will be granted. Rather, it promises that whenever a Jew truly turns to Hashem in tefillah, he can experience אשר לו אלוקים קרובים, the kirvas Elokim that comes from standing before Hashem sincerely. A tefillah that accomplishes this is successful even if the specific request is not granted. This is why R' Yitzchak bar Elyashiv valued closeness to Hashem over having his requests granted.

CLOSENESS BRINGS SUCCESS

In describing the events surrounding Creation, the Torah states:

וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ... כי לא המטיר ה' אלהים
על הארץ ואדם אין לעבוד את האדמה
Now all the trees of the field were not yet on the earth... for Hashem
God had not sent rain upon the earth, and there was
no man to work the soil (Bereishis 2:5).

Chazal ask: how could vegetation still be absent if it had already been created on the third day and Adam was created only on the sixth? They answer that the plants were created on the third day, but remained beneath the surface until Adam Harishon prayed for rain. Only then did they begin to emerge (Chullin 60b).

Rashi (to the passuk in Bereishis) explains that before Adam existed, there was no one who recognized the value of rain. Once Adam understood that the world depended on rain, he prayed, and Hashem sent it.

This teaches us, the Gemara concludes, that Hakadosh Baruch Hu desires the prayers of tzaddikim.

More fundamentally, it reveals that Hashem structured His world so that His blessings come when humans turn to Him in tefillah. The objective is not merely to receive rain, but to achieve kirvas Elokim. Only after man acknowledged his dependence on Hashem and sought Him through prayer did rain, the most basic necessity for survival, begin to fall.

That is the enduring lesson of ואתחנן. The greatest achievement of tefillah is not simply that it changes circumstances, but that it changes the person who prays, drawing him ever closer to Hashem.

NO ROOM FOR DESPAIR

Moshe Rabbeinu's conduct demonstrates both the immense power of tefillah and the proper way to approach it. Even after Hashem decreed, כי לא תעבור, את הירדן הזה, You shall not cross this Yarden (Devarim 3:27), Moshe did not despair. Instead, he continued to beseech Hashem with 515 heartfelt tefillos.

Although his request was ultimately denied, his prayers were not ineffective. Hashem instructed him, עלה, ראה הפסגה ושם עיניך... וראה, Ascend to the top of the cliff and raise your eyes... and see (ibid. 27). Rashi explains that although Hashem did not allow Moshe to enter the Land, He did grant him the privilege of seeing it in its entirety. Even when a tefillah does not achieve everything a person seeks, it is never in vain.

Furthermore, tefillah is so potent that it can tear through all heavenly barriers. When Moshe Rabbeinu begged for mercy on behalf of Klal Yisrael after the cheit ha'eigel, he did so with mesirus nefesh, as alluded to by the passuk, ויחל משה את פני ה' אלוֹקיו, Moshe pleaded before Hashem, his God (Shemos 32:11). The Gemara expounds (Berachos 32a): "Shmuel said: It teaches that [Moshe] risked his life for their sake ... R' Eliezer Hagadol says: This teaches that Moshe stood in prayer before Hakadosh Baruch Hu until he was seized by achilu. What is achilu? R' Elazar said: Fire of the bones [i.e., infection]."

The paradigm of Moshe Rabbeinu's tefillah conveys that we must never despair of Hashem's compassion; instead, we should intensify our prayers for salvation.

The same lesson emerges from the story of Chizkiyahu Hamelech, who had foreseen that he would bear a sinful child, so he deliberately abstained from bearing children. Yeshayah Hanavi rebuked him on the grounds that a person may not intervene in Hashem's ways, which are hidden (Berachos 10a), and informed him that he would die as a result of his decision: כה אמר ה', צו לביתך כי מת אתה ולא תחיה, Thus said Hashem: Instruct your household, for you shall die; and you shall not live (Yeshayah 38:1).

Upon hearing this, Chizkiyahu immediately began to pray, as it is written, ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל אל ה',

Chizkiyahu then turned his face to the wall and prayed to Hashem ... And Chizkiyahu wept an intense weeping (Yeshayah 38:2-3). His prayers were answered, as Hashem told Yeshayah, הלך ואמרת אל חזקיהו וכו' שמעתי את תפילתך, ראיתי את שנה דמעתי, הנני יוסיף על ימך חמש עשרה שנה Go and tell Chizkiyahu ... "I have heard your prayer; I have seen your tears. Behold, I am going to add fifteen years to your days" (ibid 5). The Gemara (Berachos ibid.) reveals that before Chizkiyahu poured out his heart in prayer, Yeshayah informed him, "The verdict has already been sealed," to which Chizkiyahu replied, "Son of Amotz, end your prophecy and exit! I was taught by my ancestors that even if a sharp sword rests on man's throat, he should not desist from begging for mercy."

A Jew must know that there is never room for despair; if your tefillos have yet to be answered, continue davening!

OUR TAFKID DURING TROUBLING TIMES

The Gemara teaches, "Hakadosh Baruch Hu does not spurn the prayers of a multitude" (Berachos 8a). While the tefillah of an individual possesses tremendous power, the tefillah of the tzibbur is exponentially greater.

The Midrash relates that before his passing, Moshe rebuked Klal Yisrael for not praying on his behalf. One individual had saved six hundred thousand Jews through prayer after the cheit ha'eigel, he said, yet six hundred thousand did not pray to save one individual. The Sefer Halkarim explains that Moshe sought to teach them an essential principle: although his tefillos on his own behalf were not accepted, the tefillos of Bnei Yisrael — despite their being ovdei avodah zarah, having bowed to Baal Pe'or — could have accomplished what his did not.

[Editor's Note: Though the following idea is strikingly relevant today, it was expressed by the Rosh Yeshiva zt"l many years ago in response to a previous war.]

Rabbosai! This lesson is profoundly relevant to us, both as individuals and as a tzibbur. We are living in

extremely difficult times. The war continues, and the danger intensifies with each passing day. In such times, each of us is assigned a unique tafkid, and we must clearly understand our role.

During the war between Bnei Yisrael and Midyan, Hashem commanded Moshe Rabbeinu: אלף למטה אלף למטה לכל מטות ישראל תשלחו לצבא... וימסרו מאלפי ישראל אלף למטה שנים עשר אלף, A thousand from a tribe, a thousand from a tribe, from all the tribes of Yisrael shall you send to the legion. Thus, twelve thousand were sent (Bamidbar 31:4-5).

The Midrash (Bamidbar Rabbah 22:2) explains that for every Jewish soldier who went to battle, there was a corresponding Jew davening for his safety.

In times like these, our tafkid is to strengthen both Torah and tefillah: to toil in limud Torah with all our might and to daven with mesirus nefesh as a tzibbur, thereby attaining kirvas Elokim.

At the same time, we must be exceedingly careful to avoid bitul Torah, which diminishes the immense benefits of our learning. And we must never despair of the power of tefillah, for Hakadosh Baruch Hu eagerly awaits our heartfelt prayers in order to bestow His infinite bounty and siyata diShmaya.

May Hashem help us stand before Him in tefillah with a true appreciation of its boundless power — davening with sincerity, like we have nothing and are pleading for our very lives — so that we may merit the fulfillment of ואני קרבת אלוקים לי טוב, But as for me, God's nearness is my good (Tehillim 73:28).

**This week's
Bishvilei Haparsha
is sponsored by:**

